

LAIMINGOS PABAIGOS PAŽADAS

Sarah Mayberry
**Beveik
mano**

svajoniu knygos

Knygute.lt

Sarah Mayberry

BEVEIK MANO

Romanas

Versta iš Sarah Mayberry, Within Reach, Harlequin, 2012

© Small Cow Productions Pty Ltd., 2012

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su „Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visos teisės į šį kūrinį saugomos, įskaitant teisę atkurti visą arba iš dalies bet kokia forma.

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti. Bet koks panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra visiškai atsitiktinis.

© Antanas Žekonis, vertimas iš anglų kalbos, 2014

© Živilė Adomaitytė, dizainas, 2014

© Thinkstockphotos.com, viršelio nuotrauka

© „Svajonių knygos“, 2014

ISBN 978-609-406-804-1

Elektroninę versiją parengė Knygute.lt, 2015

Kiekviena knyga yra sudėtinga. Kad ir kiek aš planuočiau į priekį, vis tiek kažkur suklystu ir galiausiai atsiduriu tokioje padėtyje, jog atrodo, kad mano galva tuoj sprogs. Žmonės, neleidžiantys tam nutikti, yra Krisas, tikras mano gyvenimo herojus, ir Vanda, nuostabiausia redaktorė, kurios pavydėti galėtų bet kuris rašytojas. Ačiū jums abiem, kad mane palaikote.

Taip pat dėkoju Šeinui So už gražų naują internetinį mano puslapį, Lizai už puikią bendruomenės virtuvę ir Žoanai, kad kantriai kentė mano kliedesius ir vaitojimus.

Ir kasau pilvuką Maksui, kad yra mieliausias vilnos kamuoliukas žemėje.

Prologas

Andžela Bartlet drožė keliuku tiesiai prie savo geriausios draugės namo, nujausdama, kaip stipriai vėluoja. Buvo šilta spalio diena ir tik vielinio tinklo lauko durys saugojo įėjimą jai priėjus namo prieangį.

Paspaudė durų skambutį ir prigludo prie durų tinkliuko.

- Tai aš. Atleisk, kad vėluoju, - šūktelėjo.

- Turėtum, - ataidėjo balsas iš koridoriaus gilumos, tada sekė žingsniai.

Pasirodė nedidelė žavi moteris šviesiais itin trumpai kirptais plaukais, į klubą laikė įrėmusi kūdikį. Vilkėjo ryškiai rožines aptemptas kelnes, žydrus marškinėlius, avėjo geltonus sportinius batelius su rožiniais raišteliais.

Moteris atrodė pikta, tačiau rudos akys šypsojosi ir Endžė suprato nepakliuvusi į rimtą bėdą. Jos buvo draugės gana ilgą laiką, todėl Bilė atleido kelias minutes vėlavimo.

- Su gimimo diena, mieloji, - tarė Endžė ir pakštelėjo draugei į skruostą. Kūdikis žiūrėjo į jos dideles šviesias akis, kai ji pabučiavo jo viršugalvį. - Sveikas, Čarli.

- Ššš. Mes apsimetame, jog tai ne gimtadienio vakarėlis, kad kas nors nepradėtų gaudintis dėl prabėgusių metų, - tarė Bilė.

- Trisdešimt dveji - visai nedaug, - pasakė Endžė joms įėjus į erdvią kaimo sodybos stiliaus virtuvę.

Saulės šviesa liejosi pro langus, įmontuotus nuo lubų iki grindų. Greta esanti atviro plano svetainė skendo šviesoje, kurioje išryškėjo deimantiniai baldų atspalviai. Kaip ir Bilė, šis namas buvo pilnas spalvų, gyvybės ir nuolatinio judėjimo.

- Kur Maiklas? - paklausė Endžė pastebėjusi, kad aplinkui nematyti Bilės vyro.

- Kaip tu manai?

Endžė suprato, kad jis savo studijoje. Maiklas, architektas, dažnai parsinešdavo darbo namo, Endžė žinojo, kad Bilė dėl to pyksta.

- Tetule Endže, - nedidelis kūnelis puolė prie Endžės, penkiametė Bilės duktė liesomis rankomis apsivijo jos klubus.

- Labas, Eva.

Eva susižavėjusi pažvelgė viršun.

- Maniau, kad niekad neateisi.

Endžė atsitūpė.

- Pavėlavau. Atsiprašau, - ji apkabino krikšto

dukra, prisiglaudusi galėjo užuosti šampūną, kvepiantį uogomis, ir lėlės Barbės kvepalus.

- Neleisk, kad tai pasikartotų, - tarsi šaipydamasi tarė Eva. Ji buvo tikra maža išdaigininkė, linksma ir šmaikšti lyg botagėlis.

- Stengsiuosi iš visų jėgų, pažadu, - išdidžiai tarė Endžė.

- Na, pats laikas pradėti vakarėlį, - tarė Bilė, žengdama garso aparatūros link ir spustelėdama mygtuką. Per visą namą nuaidėjo Džeimso Brauno „Get On Up“. Bilė ėmė šokti laikydama Čarlį kuo toliau nuo savęs ir judinti užpakalį taip, kaip ji viena sugeba.

Endžė šypsojosi stebėdama draugės kvailiojimą.

- Štai idėja - galėtum paprašyti Maiklo, kad kaip visi normalūs žmonės išlįstų iš savo studijos, - šūktelėjo ji.

Bilė tik šyptelėjo ir toliau šoko.

Eva sukikeno, ji džiūgavo galėdama dalyvauti sąmoksle siekiant išvilioti sunkiai dirbantį tėtį. Endžė suėmė mergaitės rankas ir ši prisijungė prie Bilės, bandydama kuo geriau atkartoti jos judesius.

Po minutės tarpduryje pasirodė aukšta figūra plačiais pečiais. Tamsūs garbanoti Maiklo Ro-

binsono plaukai buvo sušiaušti. Pėdos – basos, džinsai – seni ir išblukę, o balti marškinėliai puikiai išskalbti. Sukryžiaęs rankas ant krūtinės pažvelgė į jas pilkai žalsvomis akimis, kuriose linksmumas pynėsi su susierzinimu.

Bilė nedrąsiai prisėlino prie vyro ir perdavė sūnų, tada ėmė šokti iš visų jėgų, smulkų kūną judindama tolygiai su ritmu. Ji pakratė užpakaliuką ir nedideles krūtis, pakraipiusi klubus laimėjo galutinį mūšį ir Maiklo burna išsiviepė plačiausia šypsena.

– Gerai, supratau. Daugiau jokie darbo. Ką reikia padaryti prieš pasirodant svečiams?

Netrukus kilo tikras sambrūzdis. Bilė viesulo greičiu pristatė Endžei Maiklo dovaną, galiename kieme įrengtą nedidelę medinę studiją, suteiksiančią Bilei pakankamai vietos užsiimti naujais jos pomėgiu – keramika. Vos jos grįžo į namą, kartu su kitais svečiais atvyko keli kaimynai. Kol Endžė padėjo Bilei baigti ruošti maistą virtuvėje, Maiklas užėmė juos verandoje.

– Na... kaip einasi reikalai su karštuoju graiku? –

paklausė Bilė maišydama aliejų su actu salotų užpilui.

- Niekaip, - tarė Endžė.

- Tik nesakyk, kad viskas baigėsi?

- Baigėsi.

- Endže. Prisiekiu, neįsivaizduoju, ką mums reikės su tavimi daryti.

Endžė susiraukė draugės balse išgirdusi nusivylimo gaidelę.

- Vienatvė nėra liga. Aš myliu gyvenimą.

- Noriu, kad būtum laiminga.

- Aš *esu* laiminga. Vyras nesukuria laimės.

Tiesą pasakius, kartais jis atneša liūdesį.

Bilė pravėrė burną norėdama dar kažką pasakyti, tačiau staiga persigalvojo. Endžė apsidžiaugė įtarusi, kad draugė norėjo užsiminti apie Finą, o tai būtų nemenkai ją supykde. Fino tema buvo išsemta prieš daugybę metų. Nieko nauja nebuvo galima pridurti ar prieiti prie kitų išvadų. Jis buvo praeitis.

Kur jam ir priklausė būti.

- Dėl tavęs dar nepraradau vilties, - po trumpos pauzės tarė Bilė. - Maiklo biure atsirado naujas vaikinys. Man dar nepavyko įkalbėti Maiklo išsiaiškinti, ar jis turi porą, bet jei ne, noriu, kad su juo susitiktum.

Sveikas protas patarė Endžei praleisti šiuos žodžius pro ausis. Pasigavusi kokią idėją Bilė

būdavo kaip nesustabdomas krovininis traukinys, tačiau jos pačios užsispyrimas reikalavo atkirčio.

- Leisk man kai ką išsiaiškinti. Tu šio vyro nepažįsti, net nesi jo mačiusi. Galiu kirsti lažybų. Tačiau nori, kad eičiau su juo į pasimatymą?

- Aš tik noriu tau gero.

- Man smalsu. Kokia jo savybė daro jį tinkamu kandidatu vargšei senutei Endžei? Tai, kad jis turi pulsą? Vaikšto stačias?

Ji padėjo peilį, kuriuo naudojosi, kad galėtų dėmesį sutelkti į suklaidintą draugę.

Sunkioje tyloje, kilusioje po šios kalbos, Bilė patraukė peilį Endžei iš akių.

- Dėl viso pikto, - tarė ji šaltu veidu.

Endžė nusijuokė. Bilė buvo pasiutusiai nepagarbi ir simpatiška, jos širdis, be abejonės, buvo tinkamoje vietoje.

- Tu esi beviltiška.

- Tu - taip pat.

Jos išnešė salotas ir kelios valandos praslinko saulės šviesos, baltojo vyno ir juoko migloje. Endžė nuspjūrė batus, atsilošė ir klausėsi aplinkui kalbančių žmonių, kartkartėmis įterpdama vieną kitą komentarą, buvo laiminga

galėdama stebėti Bilę darant tai, ką ji mokėjo geriausiai – spindėti, žibėti ir švytėti.

Atėjus laikui valgyti desertą Maiklas atnešė didžiulę baltą dėžę, ant kurios puikavosi Bilės mėgstamiausios kepyklos logotipas, milžiniška šokolado ir kavos putėsių tortą pasitiko nuostabos šūksniai.

Endžė rankinėje sužvejojo nedidelę dėžutę ir su šypsena įteikė draugei.

– Šis tas tavo kolekcijai.

– Tu mane lepini, bet aš neatsisakysiu, – tarė Bilė.

Endžė stebėjo, kaip Bilė pakelia dangtelį ir atidengia subtilų juodųjų perlų vėrinį, perlai buvo sukabinti ant rankomis apdirbtos auksinės vielos, o ši susukta į grakščias neįtikėtinas spirales. Kaip ir kiekvieną kartą pristatydama naują dirbinį, pilvo gilumoje Endžė juto neramų dilgčiojimą. Po dešimties profesionalios juvelyrės darbo metų ji susitaikė su mintimi, kad ta trumpa nepasitikėjimo savimi akimirka tikriausiai niekada nedings.

Iš dalies tai buvo būtina jos amatui.

– Ak, Endže, – Bilė prispaudė ranką prie krūtinės, ji neišleido iš akių vėrinio. – Jis toks gražus... Net neturiu žodžių. Tu pranokai pati sa-

ve. Dieve mano.

Endžė patenkinta nusišypsojo ir apkabino draugę, kai ši pašoko ir apibėgusi stalą puolė jai į glėbį.

- Myliu tave, mieloji. Su gimimo diena, - tarė Endžė taip tyliai, kad išgirstų tik jos draugė.

- Aš taip pat tave myliu, ištįsėle. Tu talentinga akiplėša. Visada jį branginsiu, prisiekiu.

Endžė pamatė, kaip atsitraukusios Bilės akyse atsispindėjo bendri jų prisiminimai - metai, praleisti internate, jų padarytos klaidos, didžiausi pakilimai ir nuosmukiai. Netikėtai akyse sužibo sentimentalumo kupinos ašaros, ji greitai sumirksėjo.

Bilė taip pat šniurkštelėjo nosį.

- Gal jums atnešti servetėlių? - sausai paklausė Maiklas.

- Nejau nematai, mes išgyvename intymią moteriškos romantikos akimirką, - tarė Bilė.

Visi nusijuokė ir akimirka pranyko. Endžė padėjo nukraustyti stalą, o Bilė su vaikais žaidė gaudynes, jie lakstė po kiemą tol, kol užduso. Endžė dėjo indus į indaplovę ir šypsojosi girėdama Bilę skundžiantis, kad netrukus jai teks atsisakyti tokių žaidimų kaip gaudynės, juk ji jau trisdešimt dvejų metų dama. Endžė

skalavo salotų dubenį, kai Bilė grįžo į namą, įraudusiais skruostais, rankomis įsiremusi į šonus ji bandė atgauti kvapą.

- Oho, kaip tu nusiplūkei, byranti seniena, - tarė Endžė, kol jos draugė siekė paimti stiklinę iš lentynos.

- Nesijuok. Tavo gimtadienis irgi artėja, - atsakė Bilė.

Ji buvo uždususi ir šypsena dingo iš Endžės veido.

- Ar tau viskas gerai?

- Taip. Man tik reikia šiek tiek vandens, - tačiau kol Bilė pylė vandenį į stiklinę, jos ranka drebėjo.

- Gal norėtum prisėsti?

Ji tik nekantriai numojo ranka, žengdama šalin su gėrimu.

- Man viskas gerai.

Endžė gūžtelėjo pečiais ir grįžo prie salotų dubens. Dūžtančio stiklo garsas iškart privertė ją atsisukti. Ji dar spėjo pamatyti, kaip Bilė prispaudžia rankas prie krūtinės ir susmunka ant kelių, pasigirdo duslus atsitrenkiančio į medį kaulo garsas.

- Skauda, - išspaudė Bilė, pirštus suleisdama į krūtinę.

Tada ji be sąmonės griuvo ant žemės, jos kūnas buvo atsipalaidavęs ir be gyvybės žymių.

Endžė paleido salotų dubenį ir šis sudužo kriauklėje.

– Maiklai! – sušuko ji. Basomis kojomis slidinėdama grindimis ji apibėgo stalą. Puolė ant kelių šalia išblyškusio nejudraus Bilės kūno kaip tik tada, kai tarpduryje pasirodė Maiklas.

– Kas nutiko? – paklausė jis šaltu perbalusiu veidu išvydęs žmonos kūną ant grindų.

– Nežinau. Nežinau. Kviesk greitąją.

1

Po dešimties mėnesių.

Jau pažįstamas sunkumas užgulė Endžę stojus prie Bilės namo....